

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az emlékek halk menedéke**

1. Az emlékek halk menedéke

Nagyóska

A sárga villanás éles figyelmeztetésként suhant át a csarnok felett, de a Nagymama már reflexszerűen korrigált. Teste megremegett az erőlködéstől, de a combjában mégis volt valami makacs erő, ami éppen annyit tudott ellensúlyozni, amennyi a szektor stabilitásához kellett. A szíve azonban összeszorult, nemcsak a fizikai terheléstől, hanem Alinda elszánt, vak dühétől. Tudta, hogy ez a láng vagy felemészti a lányt, vagy kiutat mutat neki – de addig is, veszélybe sodorja mindkettőjüket.

A pedálok egyenletesebb ritmusra kényszerítése közben a Nagymama tekintete elkalandozott. Nem a szürke falakat látta, nem a verejtékcseppeket Alinda arcán, hanem nagyszülei meséit, melyekben a nap még valóban aranyló fényt szórt, és a szél nem egy szellőzőrácscon át fújta a dohos levegőt, hanem a mezőkön táncoltatta a gabonát. Ezek a képek, mint apró, meleg menedékek, ott éltek benne, és most is beléjük kapaszkodott.

Alinda érezte az öregasszony csendes, elszánt erejét, de nem akarta elfogadni. Szemében a Nagymama meséi nem menedéket jelentettek, hanem egy olyan világ iránti vágyódást, amely sosem létezett, csupán délibáb volt. A lány a jelen valóságát akarta felrobbantani, a Nagymama pedig a múltba menekült. Éles, égető csalódottság izzott benne.

Az öregasszony néha Alindára pillantott, ráncos arcán nem ítélet, hanem mély szomorúság és megértés ült. Tudta, hogy az unokája miért küzd – a szabadság egy olyan fogalmáért, amit ő már csak mesékből ismer. A Nagymama számára a szabadság nemcsak a tágas égbolt és a friss levegő volt, hanem az is, hogy az ember a saját emlékeibe zárkozhat, és ott megtalálja a békéjét.

Ahogy a pedálok monoton ritmusba zökkentek, a Nagymama egy pillanatra lehunyta a szemét. A sűrű, édes massa íze a szájában feloldódott, helyét átvette a képzeletbeli málnaszemek zamata, a nyári eső friss illata és a fű suhogása. Ezek a belső kertek, melyekbe senki sem láthatott be, jelentették számára a valódi kincset, az utolsó szikrát a kolónia betonfalai között.

Ez a csendes, belső világ volt a Nagymama ellenállása. Nem hangos lázadás, mint Alindáé, hanem egy gyengéd, mégis elpusztíthatatlan ragaszkodás ahhoz, ami valaha volt, és ami – legalábbis az ő elméjében – még mindig lehetett. Emlékei hídja átívelt a

múlt és a jelen között, egy olyan ígéretet tartogatva, amit Alinda még nem tudott észrevenni a dühfüggöny mögött.